

Naslov originala
Charlie Small
The Perfumed Pirates of Perfidy

Text and illustrations copyright © Charlie Small, 2007
Translations copyright ©2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

Ako nađete ovu svesku, MOLIM VAS čuvajte je. Ovo je jedini zapis o mojim izvanrednim avanturama.

Zovem se Čarli Smol i star sam bar četiristo godina, a možda i više. Ali za sve te godine nisam odrastao. Nešto se, znate, desilo kad mi je bilo osam godina. Nešto što ni sada ne razumem. Pošao sam na putovanja... i još pokušavam da nađem put kući. I, mada sam organizovao bekstvo iz zatvora, iako mogu da pljunem stotinu metara daleko i znam pomorskih psovki više od mornarskog papagaja, i dalje izgledam kao osmogodišnji dečak kog ne biste ni primetili kad prođete pored njega na ulici.

Putovao sam do kraja sveta i do središta zemlje. Borio sam se u krvavim bitkama, penjao se uz jarbole crvotočnih galija i video stvorenja za koja i ne znate da postoje! To vam može zvučati fantastično, možete pomisliti da je sve laž. Ali ne biste bili u pravu, jer je SVE U OVOJ SVESCI TAČNO. Poverujte u tu jednu jedinu činjenicu i krenućete na neverovatno putovanje kakvo nikada niste iskusili!

Čarli Smol

UHVAĆEN NA DELU

Konačno sam pobjegao iz džungle, ali nisam *nimalo* bliži pronalaženju puta kući. Štaviše, u većoj sam opasnosti nego ikada do sada! Samo da nisam zaspao u onoj baraci...

Prenuo sam se i probudio kad su se vrata barake S TRESKOM otvorila i u prostoriju nahrupila družina gusara pljačkaša! Dok su mi se primicali, s jataganima na gotovs, video sam da je to banda najjezivijih, najužasnijih, najgroznijih i najstrašnijih razbojnika... a što je najgore, sve su bile žene! Hoće li ovo biti kraj mog neverovatnog putešestvija?

Banda gusarki se okupila oko mene. Sedeo sam za njihovim stolom, i dalje malaksao i pospan od dubokog sna u koji sam zapao iscrpljen od proždiranja njihove hrane.

Lica užasnih gusarki razvukla su se u jezive osmehe, otkrivajući redove pokvarenih zuba. Uhvatile su me na delu i bile su srećne zbog toga!

„Uh, eh, oh!“,
brektao sam.

„Gle, gle, šta nam je ovo ovde?“, podrugljivo se nasmejala kapetanka i zlatne narukvice su joj zazveckale dok je podizala sablju ka mome grlu.

„Uh, eh, oh!“, zabrektao sam ja umesto odgovora. Ne znam da li iz čistog užasa od ogromnog, krvlju umrljanog jatagana prislonjenog uz moje grlo, ili zato što sam mnogo vremena proveo među gorilama u džungli, tek bilo mi je teško da progovorim. Jedan pogrešan potez i preseći će me kao zrelu breskvu.

O tome možete čitati u mom drugom dnevniku, pod naslovom „Grad Gorila“.

„Rekoh: Šta nam je ovo ovde?“, ponovila je kapetanka bocnuvši me vrhom jatagana. „Je l' to mali peščani crv? Kraba usamljenik? Mršava morska zvezda? Dakle, progovaraj – šta si ti?“

Naravno, znale su savršeno dobro šta sam. Samo su me zadirkivale da bih se preznojio! Rekao sam im da sam ja dečak po imenu Čarli Smol.

„Dečak?“, narugala mi se kapetanka. „Pre bih rekla podmukli lopov! E pa, mi ne volimo dečake.“

„Ne volimo dečake“, ponovile su ostale cereći se. „I ne volimo podmukle lopove.“

„Vi ne volite podmukle lopove?“, viknuo sam, setivši se onog silnog zlata i dragulja koje sam video u susednoj sobi. „E, ta vam valja! Tamo iza onih vrata nalaazi se soba puna ukradenih stvari!“

„Aaa, znači video si naše naročite stvarčice, je li?“, odvratila je kapetanka još oštrijim glasom. „Vidi, vidi. Prava šteta za tebe, jer sad te više nikad ne možemo pustiti da odeš. Šta ćemo s njim, devojke?“

„Iseckaj ga!“, zaurale su. „Natakni ga na ražanj! Živog ga oder!“

„Iseckaj ga, zalij rumom i izdinstaj na tihoj vatri!“
„Biće ukusno predjelo...“

„Nemojte!“, kriknuo sam. Morao sam da ih prekinem pre nego što završim u ključalom loncu. „Ja sam, ovaj... tvrđi sam nego što mislite. Bio bih mnogo žilav, čak i skuvan. Ako me ostavite u životu, mogao bih vam biti od koristi.“

„Od koristi? Od kakve koristi?“

„Pa, umem ponešto da skuvam, a mogao bih i da vam malo počistim ovde – mogao bih da budem vaš mali od kabine!“

Kapetanka me odmeri dugim pogledom.

„Zaključajte ga u trezor, devojke“, rekla je. „Moram malo da razmislim.“

U ZATVORU

Bacile su me u sobu s blagom i zalupile vrata za mnom. Čuo sam kako reze i katanci škljocaju i znao sam da ima malo šanse za beg.

Unutra je bilo veoma mračno; u prostoriji nije bilo prozora i jedina svetlost je dopirala kroz mali rešetkasti otvor na vratima. Nisam imao drugog izbora nego da sačekam i vidim šta će se dogoditi.

Ovo je bila jedna od najgorih situacija u kojoj sam se ikada našao. Tačno je da sam se borio s užasnim krokodilom i da sam se rvaao s velikim čovekolikim majmunima, preživio sam čak i napade proždrljivih hijena i ogromnih zmija, ali nikada do sada nisam bio zaključan dok moji neprijatelji raspravljaju o tome kako da me dokrajče!

Šta nameravaju? Hoće li me baciti s litica na one šiljate stene dole? Ili će me ispeći na roštilju i poslužiti kao pečenje? Ili... O, *dosta!*, pomislio sam. Počinjem da plašim samoga sebe, a treba da razmislim o tome kako da pobeegnem.

Pretražio sam sobu da vidim ima li čega što bi mi moglo biti od koristi, i među svežnjevima prašnjavih starih mapa pronašao sam kartu, skrivenu iza gomile sjajnih zlatnih pehara, koja je pokazivala tačan položaj gusarskog ostrva (karta je na sledećoj strani). One ga zovu Ostrvo izdajnika, i predstavljeno je sićušnom tačkicom u ogromnom moru pod nazivom Pangejski okean.

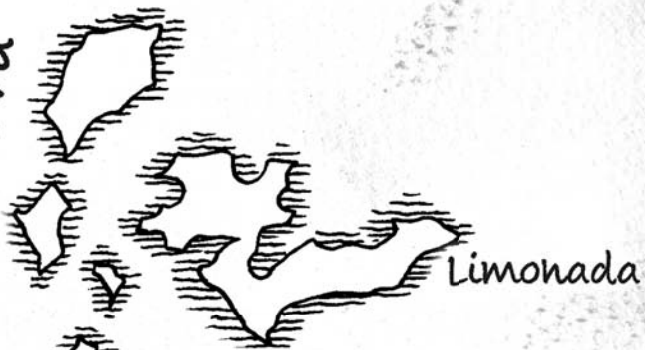

Hoću li
završiti u
moru
punom
grabljivih
ajkula?

Tortilja

(najbogatiji grad u
Pangejskom okeanu, valja zbog
zlata i dragog kamenja)

Lahorasta ostrva

Limonada

Šalamar

Sperifika

(ne valja ni zbog čega)

Spendžlimar

(valja zbog zlata i ruma)

Svako ko oda položaj
Ostrva izdajnika biće
zadavljen

Ostrvo
izdajnika

Ostrvo lobanja

Dangejski
okean

Obala bubaca

Amonija

1000 KM

Odšampala Rostur štampa
samo za registrovane gusare, članove Gusarske lige

Mora da sam kod kuće pročitao barem stotinu knjiga o istraživačima i istraživanjima, ali ipak nisam prepoznao nijedan naziv na mapi. No znao sam da bi mi jednog dana mogla poslužiti, pa sam je ponovo urolao i sakrio u bocu za vodu sa dna moga ranca.

A dok sam to činio, levom rukom sam slučajno okrznuo mobilni telefon. Moj mobilni! Odavno već nisam pokušavao da ga upotrebim jer, svaki put kad pozovem kuću, mama uopšte ne sluša šta joj govorim. I uvek mi odgovara potpuno istim rečima – kao da je tamo još isti onaj dan kad su započele moje pustolovine i kao da očekuje da se vratim kući na vreme za čaj!

Možda će raditi kako treba sad kad sam se našao van džungle, pomislio sam pun nade.

Priključio sam ga za punjač na navijanje, okrenuo ručicu nekoliko puta i otkucao broj.

„Mama!“, uzviknuo sam kad se javila na telefon.

„O, zdravo, mili, je li sve u redu?“

„Pa baš i nije! Zarobili su me pirati i zaključali u prostoriju s blagom...“

„Zvuči divno, dušo“, rekla je mama. „O, čekaj malo, Čarli. Tata je upravo ušao. Samo zapamti, nemoj da zakasniš na čaj...“

„Mama, slušaj“, promuklo sam prošaputao. Govorila je potpuno isto što i ranije. Može li da

me čuje? Moram je naterati da me razume. „Ja sam zatvorenik!“, uzviknuo sam. „Nalazim se na Ostrvu izdajnika i...“

Ali upravo tada su se vrata naglo otvorila i kapetanka je umarširala u sobu.

ODLUČENO JE

„S kim to pričaš, dečko?“, htela je da zna pretražujući sobu besnim tamnim očima.

„N-ni sa kim“, promućao sam, skrivajući telefon iza leđa. Ali prekasno – kapetanka ga je već videla.

„Šta ti je to tamo? Jesi li se poslužio mojim voljenim draguljima?“, zarezala je. „Odmah mi pokaži!“

Oklevao sam, a ona je izvukla sablju i tresnula njome po jednom sanduku takvom snagom da se sanduk rascepio napola; blagom koje se rasulo po podu mogao se platiti sultanov otkup. „Hajde!“

Drhteći, pružio sam joj telefon. Ekran mu je jasno sijao u mraku.

„Kakav je ovo redak dragulj, dečko?“, produhtala je.

„To je telefon“, odgovorio sam. „Koristi se da razgovaraš s ljudima.“